

*Vaše Magnificence paní prorektorko,
Spectabilis pane děkane,
Honorabilis pane promotore,
Honorabiles et venerabiles paní a pánové akademické obce,
Clarissimi et illustrissimi medicinae doctores,
Cari proximi (drazí nejbližší),
Milí všichni!*

Děkuji za čest vystoupit na této slavnosti jménem svých spolužáků promočního ročníku 1970. Doufám, že moji spolužáci proti tomu nic nenamítají, a že nic nenamítají proti tomu, že na začátku poděkuji za nás za všechny 1. i 2. LF UK a oběma děkanům za to, že jste naši zlatou promoci nenechali zapadnout v covidové mlze a dopřáli nám po roce oslavit padesáté prvé výročí počátku naší lékařské dráhy. Vstupovali jsme do praxe v době, kdy na naši zemi už dopadaly stíny normalizace, a leckdy jsme se s nimi nesehnali utkávali. Některým bylo na umístěnkou určeno jejich první působiště, jinde, než chtěli, nebo dokonce i obor, jiný, než chtěli, a obtížně se dostávali k tomu, co chtěli. Jiní rovnou odešli na venkov za větší volností a možnostmi se víc naučit. V éře normalizace se někteří z nás projeví jako nepokojné a nekonformní duše a uzavřeli si cestu ke kariéře, snad dokonce i k možnosti působit jako lékaři, ale ti, kterým tato možnost zůstala, využívali ji, jak mohli, a někteří to vůbec nepokládají za ztracená léta. Jiní se soustředili na svůj odborný růst a vzestup, a mnohdy dosáhli na významná postavení. Každý měl svůj směr, a nelze říct, že jeden směr byl lepší než druhý.

Někteří odešli do zahraničí a „jako kapky se rozpršeli po širším světě tom“, jak říká básník,

Doba po Listopadu 1989 řadě z nás přinesla otevření dosud uzavřených cest, splnění představ o seberealizaci, ať už v akademické nebo klinické oblasti či v soukromé praxi. Některé z nás vtrhly do politiky, ale pak zjistily, že jejich místo je přece jen v medicíně. Ale jiní nepochybně mohli tuto dobu prožívat ve zklamání a desilusi, nebo možnosti nové doby nemohli či nechťeli využít. Každý měl svůj život, a nelze říct, že jeden život je lepší než jiný.

Ve 21. století jsme se museli učit odkládat paternalistický přístup a nově přistupovat k pacientům a jejich rodinám, a také pronikat do počítačových systémů a zvládat postupující elektronizaci zdravotnictví s jejími možnostmi i komplikacemi, které mnoho lékařů naší generace odradilo.

Tak, jak tu dnes stojíme, jsme velmi různí, a je obtížné říct cokoli za všechny. Některé měli velké ambice, které se nenaplnily, jiní žádné velké ambice neměli, ale život je odměnil smysluplností jejich práce. Některé z nás se stále učily a dodnes učí novinkám ve svém oboru, jiní možná rezignovali a mohou mít ze své odborné dráhy nakonec pocit stagnace a vyhoření. Některé odešly do zasloužené penze, my další pracujeme i penzijním věku, dokud zdraví slouží, baví nás to a věříme, že jsme natolik

soudní, kdy skončit (nebo nás na to naši spolupracovníci upozorní). Často jsme si vychovali nástupce a jsme schopni uznat, že umí více než my. A na tomto rozhraní opět nelze říct, že úděl jedněch je lepší než úděl jiných.

Věkem nemládneme, i když ještě docela vypadáme. Zdravotní potíže se nám nevyhýbají a často svými neduhy zaměstnáváme mladší kolegy. Část našich spolužáků se ze zdravotních důvodů tohoto setkání zúčastnit nemůže. Někteří bohužel už nejsou s námi na tomto světě.

Zavzpomínejme na ně v dobrém.

Co nás spojuje, je lékařské povolání, vlastně poslání, s možností poznávat a žasnout nad složitostí fenoménu ČLOVĚK, s možností podle naší odbornosti prospívat v uzlových místech zdraví a nemoci, života a smrti. Za tuto zásadní výbavu dnes děkujeme našim mateřským fakultám a s vděčností vzpomínáme na některé naše pedagogy, kteří nás učili nejen úzké odbornosti, ale i širším přesahům, a/nebo přinášeli tehdy neobvyklé inovace:

Přeju našim mateřským fakultám, aby zvědavost, schopnost prospívat a étos lékařského povolání stejnou měrou jako nám předávala dalším generacím a připravila je na dobu, která bude jiná a jistě i jinak složitá jako doba naše. A vám, milé kolegyně a kolegové, přeju zdraví a radost z toho, co jste vykonali, a pro co si zasloužíte úctu. Dík a úctu i našim blízkým za jejich podporu na naší lékařské dráze, za to, že nám naše poslání umožňovali a pomáhali je plnit.“

Kamil Kalina, Karolínium, 2.10. 2021